

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροδμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίτου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Ξενοπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

Α'

ΑΜΑΖΩΝ ΛΑΛΩΝ

Εὐρισκόμεθα ἐν τῇ Γαλλικῇ ἐπαρχίᾳ Νορμανδίᾳ, ἐν τῷ μέσῳ ἀτραποῦ θελκτικωτάτης, ἐκτεινομένης ἐλικοειδῶς μεταξὺ τῶν καταφύτων ὑψωμάτων, τῶν ὁποίων τὰ ὑψικόρυφα δένδρα περικυκλοῦσι τὰ ὑποστατικά ὡς χλοερὸν ὀχύρωμα κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ἡλίου.

Εἶνε πρωτὰ ἐαρινὴ λαμπροτάτη.

Ἐπὶ τῆς ἀτραποῦς ταύτης φαίνεται ἀμαζῶν ἱππεύουσα φορβάδα ὅπως οὖν μετρίαν προχωρεῖ βραδυποροῦσα καὶ ἔχουσα τὰς ἡνίας ἀφειμένους καὶ χαλαράς, εἶνε δὲ σύννους καὶ ἀναπνέει τὸν χλιαρὸν ἀέρα μεμυρισμένον ὑπὸ τοῦ ἀερώματος τῶν ἡνιθισμένων τριφυλλίων.

Ὁ ἐκ μαύρου πηλῆματος πῖλος τῆς ἀμαζῶνος, περιβεβλημένος ὑπὸ καλύπτρας ἐκ γάζης λευκῆς, τὸ ἐκ σιδηρόχρου ἐριούχου ἔνδυμά της μετὰ μακρὰς ἐσθῆτος καθίστα τὸ ὅλον αὐτῆς ἀλαζονικὸν πῶς καὶ ὑπερήφανον.

Κομψὴ καὶ ροδινὴ, ἐφέρετο ἐπιχαρίτως ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου, ραβδίζουσα διὰ τοῦ μαστιγίου της τοὺς τρυφεροὺς κουλοὺς τῶν σπάρτων. Συνάδευε δὲ αὐτὴν κύων Σκωτικὸς, λαγωνικὸν τραχύτριχον καὶ κοκκινωπὸν, κανονίζον τὰ εὐκαμπτα βήματά του πρὸς τὸ κατεπονημένον βῆμα τοῦ ἵππου, καὶ ἐγεῖρον ἐκ διαλειμμάτων πρὸς τὴν κυρίαν του· τὴν ὀξεῖαν κεφαλὴν του, φωτιζομένην ὑπὸ ζεύγους ὀφθαλμῶν μαύρων, οὔτινες ἔλαμπον ὑπὸ τὰς πυκνάς καὶ φριγανώδεις ὀφρὺς του.

Ἡ βραχεῖα καὶ πυκνὴ χλόη, ἡ φυομένη ὑπὸ τὸν σκιερὸν θόλον τῶν φηγῶν, ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἀμαζῶνος ὡς τάπης μαλακῆς, ὡς τὸ βελούδον. Εἰς δὲ τὰς βοσκὰς αἱ βεβαρημέναι καὶ δυσκίνητοι δα-

μάλεις ἐξέτεινον πρὸς τὴν δρόσον τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπὸ τῶν μυϊῶν ἐνοχλούμενον ρύγχος τῶν.

Πνοὴ ἀνέμου δὲν ἠκούετο, οὐδὲ φύλλον δένδρου ἐσειέτο. Ὑπὸ τῶν καυστικῶν δὲ ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ὁ ἀὴρ πυρούμενος ἐδονεῖτο, καὶ νάρκη βαρεῖα ἐπέβη τὴν γῆν.

Ἡ ἀμαζῶν προεχώρει νεύουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στήθος, σύννους καὶ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον προσέχουσα εἰς τὸ κάλλος καὶ τὴν χάριν τῆς σκιερᾶς καὶ σιωπηλῆς ἐκείνης ἀτραποῦ.

Ἀφῆνης ὁ μὲν ἵππος παρεξέκλινεν, ἔστησεν ὀρθὰ τὰ ὠτά του καὶ μικροῦ δεῖν ἀνέστραπτε φασὼν θορυβῶδως, ὁ δὲ κύων ὀρμήσας ἐμπρὸς ὑλάκτει μετὰ μανίας ἐπιδεικνύων τὴν διπλὴν σειρὰν τῶν ὀξέων καὶ τριζόντων ὀδόντων του πρὸς ἀνθρώπον τινα ὅστις εἶχε πηδήσῃ κάτω εἰς τὴν ἀτραπὸν ἀπὸ τινος ὑψώματος.

Ἡ ἀμαζῶν σκαιῶς ἀποσπασθεῖσα ἐκ τῶν ρεμβασμῶν της, ἀνέλαβε τὰς ἡνίας, ἐχαλινάγων καὶ κατεπράυνε τὸν ἵππον, καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, ἐξηκόντισε πρὸς τὸν αἴτιον τῆς ταραχῆς βλέμμα ἐκπλήξεως μᾶλλον ἢ δυσαρσεκείας.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κυρία, εἶπεν αὐτὸς μετὰ φωνῆς ἐντόνου καὶ εὐήχου... Παρὰ πολὺ ἀδεξίως διέκοψα τὸν δρόμον σας... Δὲν σὰς ἤκουσα ὅτι ἤρχεσθε. Ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν περιπλανώμαι εἰς αὐτὰς ἐδῶ τὰς βοσκὰς καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ εὕρω διέξοδον. Ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψα τυχαίως τοῦτον ἐδῶ τὸν δρόμον, ἀλλὰ μόλις ἐπάτησα τὸν ποδὰ μου καὶ ἐκινδύνευσαν νὰ γίνω αἰτία νὰ πέσετε ὑμεῖς...

Ἡ ἀμαζῶν ὑπεμειδίασε καὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἄβρον πρόσωπόν της ἐγένετο φαιδρὸν καὶ θελκτικώτατον.

— Ἦσυχάσατε, κύριε, δὲν εἶνε τίποτε, καὶ δὲν πίπτω ἀπὸ τὸν ἵππον τόσον εὐκόλως ὅσον νομίζετε...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κύων ἐξηκολούθει γρύζων ἀπειλητικῶς, ἡ ἀμαζῶν εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ἐλα, Φλόξ, ἡσυχία!

Ὁ κύων ἐστράφη καὶ ἀνορθωθείς ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἔθηκε τὸ λεπτόν ρύγχος του ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς κυρίας του, ἥτις, ἐν ᾧ ἔθιπεν τὸ ζῶον, παρετῆρει μετὰ προσοχῆς τὸν νέον.

Ἦτο τριακόντα περίπου ἔτων, ὑψηλός, ζωηρὸν ἔχων τὸ πρόσωπον καὶ πυκνὸν καστανὸν πώγων. Ὁ ἐξυρμημένος μύσταξ καὶ τὸ ἡλιακὲς χρώμα του ἐδείκνυν αὐτὸν ὡς ναυτικόν. Ἐφόρει ἐνδυμασίαν ὀλκκληρὴν ἐξ ὑφάσματος ποικιλόχρου καὶ πῖλον μαλακόν, ἐκράτει δὲ ράβδον ἐκ σιδηροῦλου καταλληλοτέραν πρὸς μάχην ἢ πρὸς περίπατον.

— Δὲν εἴσθε, ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ ἀμαζῶν.

— Εἴμ' ἐδῶ ἀπὸ χθὲς μόνον, εἶπεν ὁ ξένος, οὐδόλως ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς νέας. Δὲν εἰζέωρῳ πῶς μοῦ ἦλθε νὰ κάμω ἕνα μακρὸν περίπατον εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ἔχασα τὸν δρόμον... Εἴμαι ὅμως συνειθισμένος νὰ εὕρισκω τὸν δρόμον... Ἀλλὰ αὐτὰ ὅμως τὰ διαβολομο-

νοπάτια τὰ ὁποῖα δὲν βγαίνουν πούθεν ἀεὶ λαβύρινθος ἀδιέξοδος...

— Καὶ ποῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ ὑπάγετε;

— Εἰς τὴν Νεβίλλην...

— Πολὺ καλὰ! Εὐρίσκεται ἀπ' τὸ πίσω μέρος... Ἄν θέλετε νὰ μ' ἀκολουθήσετε ὀλίγην ὥραν θὰ σὰς βάλω εἰς τὸν δρόμον σας καὶ δὲν θὰ ἔχετε πλέον φόβον νὰ χαθῇτε...

— Μετὰ χαρᾶς, κυρία μου... Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀπομακρυνθῇτε πολὺ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου διευθύνεσθε...

Ἡ ἀμαζῶν ἔσεισε σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε:

— Οὐδὲ ἐν βῆμα.

Ὁ ξένος ἐνευσεν ὅτι συναιεῖ, καὶ ἐξέκίνησεν. Μεταξὺ δὲ αὐτοῦ καὶ τῆς νέας ἐμεσολάθει ὁ κύων, ὅστις δὲν ἐνόει νὰ κατὰστείλῃ τὴν πρὸς τὸν ξένον ἀντιπάθειάν του καὶ ἐβάδιζε γρύζων ὑποκώφως.

Ἐβάδιζον σιωπηλοὶ καὶ ὁ ξένος ἀναυδὸς ἐθαύμαζε τὴν ἀκτινοβολοῦσαν εὐμορφίαν τῆς ὀδηγοῦ του.

Καθ' ὁδὸν συνήντην κλάδους χαμηλοὺς φράσσοντας τὴν διόδον, ἡ δὲ ἀμαζῶν ἠναγκαζέτο νὰ κῦπτη, ἵνα μὴ κτυπήσῃ ἐπ' αὐτῶν. Ἐν ᾧ δὲ αὐτὴ ἔκυπτεν ἐφαίνετο ὁ πάλλευκος τραχήλός της, ἐπὶ τοῦ ὁποίου χαριέντως ἐκινεῖτο λεπτότατοι βόστρυχοι καὶ ἡ κατατομὴ τοῦ προσώπου της διεκρίνετο ἐπὶ τοῦ σκιεροῦ χλοεροῦ ἐδάφους. Ἐκυπτε δὲ μετὰ πολλῆς εὐκαμψίας καὶ ἡνωροῦτο μετὰ κομψότητος μὲν καὶ χάριτος, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀφελείας πολλῆς, οὐδόλως φαινομένη ὅτι ὑπώπτευν ὅτι ὁ ξένος τὴν ἐθαύμαζε, καὶ εἶτε ἐξ ἀλαζονείας εἶτε ἐξ ἀκηδεΐας, οὐδ' ἐσκέπτετο κἂν τὸν συνοδοιπόρον, τὸν ὁποῖον ἡ τύχη εἶχε δώσῃ εἰς αὐτὴν.

Ὅτε ἐκάθητο ἀτάραχος ἐπὶ τοῦ ἵππου, τὸ πρόσωπόν της εἶχε τι τὸ σοβαρὸν καὶ μελαγχολικόν, ὡς ἐὰν ἔζη διαρκῶς ἐν κατηφείᾳ καὶ θλίψει.

Ἀλλ' ὁποῖας ἄρᾳ γε θλίψεις ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἡ νεαρὰ αὕτη καὶ εὐμορφος ἀμαζῶν, ἥτις ἐφαίνετο πλασθεῖσα δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅπως πάντες τὴν ὑπηρετῶσι, πάντες τὴν θωπεύωσι, πάντες τὴν λατρεύωσιν;

Ἡ ἄδικος Μοῖρα ἔδωκε τάχα συμφορὰν τινα πρὸς αὐτὴν, ἥτις χαρὰν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἤτο ἀξία νὰ ἔχῃ;

Ἐφαίνετο πλουσία· ἡ θλίψις της λοιπὸν θὰ ἦτο θλίψις ἡθικὴ.

Ὁ ξένος λύσας ὅπως δὴποτε τὸ ζήτημα τῆς θλίψεως, ἠρώτησεν ἔπειτα ἑαυτὸν ἐὰν ἡ συνοδοιπόρος του ἦτο γυνὴ ἢ κόρη. Καὶ τὸ μὲν ὑψηλὸν ἀνάστημά της, οἱ στρογγύλοι ὤμοί της, τῶν ὁποίων τὸ εὐρυθμον πλάτος κατέληγεν εἰς λεπτοτάτην ζώνην, ἐδείκνυν ὅτι ἦτο γυνὴ· ἀλλ' ὅμως τῶν παρειῶν της τὸ γλυκερὸν καὶ χνοῶδες καὶ τῶν ὀφθαλμῶν της ἡ ἀγνεία καὶ ἡ καθάρτης ἐμαρτύρουν ὅτι ἦτο κόρη. Πλὴν δὲ τούτων ὁ ροδόχρους λοβὸς τῶν ὠτίων της ἦτο ἀδιάτρητος καὶ δὲν ἐφόρει κόσμημα οὔτε περὶ τὸν τραχήλον οὔτε περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς.

Ἐν τούτοις μετὰ ἐν περίπου τέταρτον

τῆς ὥρας ἔφθασαν εἰς ἐκτεταμένην χέρσον, τὴν ὁποίαν ἐκάλυπτον ἐρεῖκκι ἡνθισμένοι, καὶ ψυχαὶ κιτρίνου χρώματος περιπίπταντο ἐπ' αὐτῶν.

Πέραν, ἐκεῖ ἔνθα ἐφύετο χλόη ἀραιὰ καὶ κατακεκαυμένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἔβοσκον πρόβατα φυλαττόμενα ὑπὸ κυνὸς μαύρου, ὅστις ἄμα ἰδὼν μακρόθεν τὸ λαγωνικὸν ἔδραμε μετὰ πολλῆς προθυμίας ὑλακτῶν ἐκ τῆς χαρᾶς του.

Βεβαίως θὰ ἦσαν φίλοι οἱ δύο κύνες, διότι ἤρχισαν νὰ τρέχωσι, καὶ μάλιστα τὸ λαγωνικὸν ἐλαφρὸν καὶ ταχὺ ὡς βέλος διέγραφε κύκλους περὶ τὸν μαύρον μολοσσὸν καὶ σχεδὸν τὸν παρέσυρε.

Τὴν θορυβώδη ταύτην ἐκδήλωσιν τῆς κυνικῆς χαρᾶς διέκοψεν αἴφνης ἡ ἀμαζὼν συρίζασα διὰ λεπτῆς συρίκτρας.

Τὸ λαγωνικὸν ὡς ἤκουσε τὸν συριγμὸν παρευθὺς ἐστάθη, ἐκύτταζε τὴν κυρίαν του καὶ παρακολουθοῦμενον ὑπὸ τοῦ μαύρου μολοσσοῦ ἐπληροῦσε τῆς μετὰ συστολῆς καὶ εὐπειθείας.

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ Ροῦσος; ὑπετονθόρυσεν ἡ ἀμαζὼν. Τὰ πρόβατα του καὶ ὁ σκύλος του εἶνε μοναχὰ τῶν;

Ἄλλὰ πρὶν ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον τῆς, ἠκούσθησαν καγγασημοὶ ὀξεῖς, ἐρχόμενοι ἐκ τινος συστάδος δένδρων καὶ παρὰ τὴν ὄχθην τέλματός τινος ἐφάνη νεῆνις εὐμορφότατη, ἔχουσα γυμνοὺς τοὺς βραχίονας καὶ περικυκλωμένη ὑπὸ σωρὸς ἀσπρорούχων, τὰ ὁποῖα κατεγίνετο νὰ πλύνῃ, στηρίζουσα τὰ γόνατά της ἐπὶ ξυλίνου κιβωτίου.

Τὴν νεάνίδα ταύτην ἐπέειραζε γελοῖός τις πυρρόθριξ, ἐνδεδυμένος ἐπενδύτην παλαιὸν καὶ τετριμμένον ἐκ φαιῶ πανίου· τὸ πλατύχειλον ψιχθινὸν σκιαδίον του εἶχεν ἐκφύγῃ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἐκρέματο εἰς τὴν ῥάχιν του.

Ἐκράτει τὴν νεκρὰν πλύντριάν ἀπὸ τῶν ὤμων, τὴν εἶχεν ἀνατρέψῃ ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ ἐγαργάλλιζε τὸν δροσερὸν καὶ ὀλοστρογγυλὸν λαιμὸν τῆς. Αὐτὴ ἀντεπάλαιε τερπομένη ἄμα καὶ δυσχεραίνουσα, καὶ ἐκράγυαζε σπασμωδικῶς γελῶσα:

— Θὰ ἡσυχάζῃς, Ροῦσο, παληάνθρωπε!... Στάσου κ' ἐγὼ τώρα σὲ διορθώσω!... Μὴ σε μέλην καὶ θὰ σε χαϊδέσω κ' ἐγὼ μὲ τὸν κόπνόν μου!...

Ἄλλ' ὁ ποιμὴν δὲν ἡσύχαζε, τοῦναντίον μάλιστα. Ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤκουεν, ἢ δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ καὶ ἀνεκάγχαζεν ὡς παράφρων.

Ἡ νεῆνις δὲν ἐγέλα πλέον, καὶ ἤρχισε νὰ φοβῆται· αἴφνης δὲ ὁ ποιμὴν γελῶν, ἔκυψε πρὸς τὸν ὦμον αὐτῆς μετὰ τσαύτης κτηνωδίας, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ἂν ἤθελε νὰ τὴν καταδαγκάσῃ ἢ νὰ τὴν ἀσπασθῇ.

Τοῦτο ἰδόντες οἱ δύο συνοδοιπόροι, ἡ ἀμαζὼν καὶ ὁ ξένος, ἐστάθησαν ἐκπληκτοί, διότι ἀμφοτέροι συνησθάνοντο τὴν αὐτὴν ἀόριστον ἀγωνίαν, παρακολουθοῦντες τὴν ἀμφίβολον πάλην τῶν δύο ἐκείνων νέων.

— Ἀσχῆμο πκιγνιδι, εἶπεν ὁ ξένος κατ' ἰδίαν.

Ἐπειτα ὕψων τὴν κεφαλὴν, ἀνεφώνησε:

— Θὰ ἡσυχάζῃς, κακοηθέστατε, ἢ νὰ ἔλθω αὐτοῦ νὰ σοῦ βγάλω ταῦτιά;

Ἡ πλύντρια ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ ξένου, ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς, ἀλλ' ὁ ποιμὴν δὲν ἐφάνη, ὅτι ἤκουσεν.

Ὁ ξένος λοιπὸν ὀργίλος ἡτοιμάζετο νὰ τὸν ἀναγκάσῃ τραχύτερον νὰ ἀκούσῃ, ἀλλ' ἡ ἀμαζὼν στραφεῖσα ἐπὶ τοῦ ἐριπίου τῆς εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε σχεδὸν κωφάλλος. Εἶνε φρενοβλαβὴς καὶ τοῦ δίδουν ἐργασίαν ἐκ φιλανθρωπίας... Ἀφήσατε ἐμέ.

Καὶ ἀνασύρσασα τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου, τὸν ἐβίασε νὰ πηδήσῃ τὴν τάφρον τὴν ἀποχωρίζουσαν τὴν ὁδὸν ἀπὸ τῆς χέρσου καὶ μετ' ὀλίγα ἄλλατα ἔφθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ τέλματος, ἔψαυσε διὰ τοῦ μαστιγίου τῆς τὸν ποιμένα, καὶ ἔνευσε πρὸς αὐτόν ἐπιτακτικῶς νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ Ροῦσος ἐξέβαλε κραυγὴν ἀναρρόν, ἀνεκάγχασε βλακωδῶς, καὶ ἔφυγε δρομαίως πρὸς τὸ ποίμνιον τοῦ ἐσύριζε προσκαλὼν τὸν κύνα του, καὶ κύψας ἔλαβε τὴν μαστιγὰν του, τὴν ὁποίαν εἶχε ρίψῃ κατὰ γῆς, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν τρίβῃ μεθ' ὅλης του τῆς δυνάμεως διασκεδάζων, διότι ἐξύπνιζε τὴν ἡχὴν τοῦ λόφου.

Ἡ πλύντρια διώρθωσε τὰ φορέματά της, ἅτινα ἦσαν ἐν μεγίστῃ ἀταξίᾳ, καὶ πορφυρὰ ἐκ τοῦ ἀγῶνος, ὃν εἶχε καταβάλῃ παλαιούσα κατὰ τοῦ φρενοβλαβοῦς ποιμένος, ἵσως δὲ καὶ αἰσχυνομένη, διότι κατελήφθη ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, θελκτικὴ καὶ ἐπαγωγὸς ἠγέρθη καὶ εἶπε πρὸς τὴν ἀμαζὼνα:

— Εὐχαριστῶ, κυρία.

— Δὲν κάμνεις καλὰ, Τριανταφυλλιά, νὰ τοῦ δίδῃς τόσον θάρρος τοῦ Ροῦσου... Δὲν εἰξεύρεις τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ...

— Ἀ, μπά! κυρία, ὁ τσαμένος δὲν το κάνει γιὰ κακό, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά. Τὸ κάνει ἔτσι, γιὰ νὰ μὲ πειράξῃ, ὅς τὰ χωρατὰ. Ἐννοία σας δὲν τὸν φοβοῦμαι· τάχα δὲν ἔμπορῶσα καὶ μοναχὴ μου νὰ τὸν ξεκουμπίσω; Μὰ πάλι σὰς εὐχαριστῶ...

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἔβαλεν ἐπὶ τῆς πρὸ τῶν γονάτων τῆς σανίδος ἀσπρорούχον τι καὶ ἤρχισε νὰ τὸ κοπανίζῃ ὀλῆς δυνάμει· διὰ τοῦ ξυλίνου κοπάνου.

Ἡ ἀμαζὼν καὶ ὁ ξένος ἐξεκίνησαν, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐφάνη ἐπὶ ὑψηλοῦ λόφου πρὸς τὰ δεξιὰ τῶν, πύργος κομψός, ἐν τῷ μέσῳ κήπου ἀπεράντου, οὗτινος τὸ περίφραγμα ἐξετείνετο μέχρι τοῦ ποταμοῦ, ὅστις ἔρρεε στίλβων μετὰ τῶν ἱετῶν τῶν πεφυτευμένων ἐπὶ τῆς ὄχτης του, καὶ ἐλικσιδῶς διασχίζων τοὺς σμαραγδίνους λαιμῶνας, διήρχετο ὑποκάτω κομψῆς γεφύρας λιθίνης καὶ ἐξηφανίζετο ὀπισθεν τῶν φρακτῶν τῶν λαχανοκήπων.

Πέραν δὲ ἐξετείνετο ἡ πόλις Νεβίλλη, προστατευομένη ὑπὸ τοῦ λόφου τούτου κατὰ τῶν βορείων ἀνέμων.

Μακρόθεν ἐφαίνοντο αἱ στέγαι τῶν λευκῶν οἰκιῶν, τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καὶ αἱ ὑψηλαὶ καπνοδόχοι τῶν μηχανουργείων αὐτῆς.

Πάντα τὰ περὶ τῆς πόλεως ἦσαν καλλιεργημένα.

Ὑπεράνω τοῦ γοητευτικοῦ τούτου πανοράματος ἐξηπλοῦτο οὐρανὸς γαλανός, χρυσούμενος ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ αἰσθημα ἡρεμίας παρεῖχεν ὁ εὐάρεστος οὗτος τόπος, ὅστις ἐφαίνετο προωρισμένος ὡς κατοικία τῆς εὐδαιμονίας.

Οἱ δύο θεαταὶ τῆς γραφικῆς ταύτης θεᾶς ἐστάθησαν αὐτομάτως, καὶ ἀναυδοὶ ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ παρετήρουν ἀπλήστως περιφέροντες τὰ ἐκθαμβὰ βλέμματά των.

Λεπτὴ αὐρὰ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐρχομένη ἔφερεν εἰς αὐτοὺς τὴν δροσερὰν εὐωδίαν τοῦ νεοθερίστου ἀχύρου.

Πρῶτος ὁ ξένος ἀπέσεισε τὴν μεθυστικὴν ταύτην νάρκην. Ἐπληξε τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδὸς ὡς ὁ φυγὰς ὁ κατερχόμενος εἰς τὴν γενέθλιον γῆν καὶ αὖθις λαμβάνων κατοχὴν αὐτῆς. Ἐπειτα δὲ μετὰ φωνῆς φαιδρᾶς εἶπε:

— Τώρα, νά!... Ἰδοὺ ἡ Νεβίλλη... Δεξιὰ μετὰ τῶν δένδρων ἰδοὺ ὁ πύργος τοῦ Κλαίρεφόν, καὶ ἐκεῖ πέραν ὁ γήλοφος ἐκεῖνος μὲ τῆς σκαλωσιῆς εἶνε τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον...

Ἄλλ' ἡ ἀμαζὼν δὲν ἀπεκρίθη. Εἶχε τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τὸν γήλοφον, καὶ κατήφεια κατεκάλυπεν αἴφνης τὸ πρόσωπόν της.

Ἐφαίνετο διερευνῶσα ἐναγωνίως τὸ λευκὸν ἐκεῖνο χῶμα τὸ λευκαῖνον τὸν γήλοφον, ὡς ἐὰν τὰ κρητιδῶδη αὐτοῦ πλευρὰ συνέκρυπτον μυστηριώδη τινὰ κίνδυνον.

Ἀρὰ γε τί νὰ ἐφοβεῖτο ἡ νεῆνις;

Ὁ γήλοφος ὑψοῦτο σιωπηλός, ἀδρανής, ἔρημος ἐργατῶν, καὶ αἱ ἐπ' αὐτοῦ μεγάλοι δοκοὶ ὑψοῦντο ὡς στῦλοι ἱερῶματος.

Ἡ ἀμαζὼν ἐστέναξεν ἐκ βαθέων, καὶ ἀποκρινομένη μᾶλλον εἰς τὴν ἐνδόμυχον αὐτῆς ἀγωνίαν ἢ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ξένου, ἐπανέλαβε διὰ φωνῆς πνιγομένης:

— Εἶνε τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον.

Ἐπειτα δὲ σείουσα τὴν κεφαλὴν ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ διαλύσῃ τὴν ζάλην τῆς, προσέειπεν:

— Ἰδοὺ ὁ δρόμος σας, κύριε· θὰ χωρήσετε κατ' εὐθείαν καὶ θὰ εὐρεθῆτε πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς πόλεως...

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν ὁ ξένος ἀποθαυμάζων ἐν ἀνέσει τὴν θελκτικὴν συνοδὸν του, ἣν ἔβλεπεν ἤδη κατὰ πρόσωπον.

Ἐβάρδισεν ὀλίγον, ἐφάνη σκεπτόμενος, ἔπειτα δὲ προσκλίνων, εἶπε πρὸς τὴν νεάνίδα:

— Ἐὰν εὐαρεσθῆσθε, θὰ μοι κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μ' εἴπητε πρὸς τίνα ὀφείλω νὰ εὐγνωμονῶ ἕνεκα τῆς τόσης φιλοφροσύνης.

Ἡ νεῆνις ἀπέβλεψε πρὸς τὸν συνοδὸν τῆς, ἦτο δὲ τὸ βλέμμα τῆς τοῦτο διαυγέστατον, καὶ ἀπεκρίθη:

— Εἶμαι κόρη τοῦ κυρίου Κλαίρεφόν.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσας ὁ νέος ἔχωρησεν ἀκουσίως πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἤρπυθράσεν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπόν του.

Ἐκπληκτος ἡ νεῆνις παρετήρησεν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεῖ καὶ ὡς ἐλκομένη ὑπὸ κινήσεως ἀκαταβλήτου ἠρώτησε :

— Καὶ ὑμεῖς, κύριε, τίς εἶσθε ;

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ ξένου συνεσπάρσθησαν. Ἐνδοιάσας ἐπὶ στιγμὴν, ἤγειρεν ἔπειτα τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ὑποκώφου :

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γεώργιος Καρβαγάν.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ὡς ἤκουσεν ἡ νεῆνις Κλαίρεφόν, παρευθὺς τὸ πρόσωπόν της ἐσχηματίσθη ἐπὶ τὸ ἀλαζονικώτερον, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐγένοντο ψυχροὶ καὶ αὐστηροί, μειδίαμα ὑπεροπτικὸν διέστειλε τὰ χεῖλῃ της, καὶ πλήττουσα τὸν ἀέρα διὰ τοῦ μαστιγίου της, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ στήσῃ μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ νέου μεσότοιχον ἀνυπερβλήτον, ἐσύριξε καλοῦσα τὸ λαγωνικὸν της καὶ καλπάζοντος τοῦ ἵππου ἀπεμακρύνθη, οὐδόλως στρέψασα τὴν κεφαλὴν.

Ὁ νέος τὴν παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός, προσηλωμένος ἐκεῖ ὅπου ἵστατο, καὶ λησμονῶν τὴν ὑπεροψίαν της νεάνιδος, μόνον δὲ τὴν εὐμορφίαν αὐτῆς ἐνθυμούμενος. Ἀπῆρχετο μετ' ἀλαζονίας καὶ καταφρονήσεως, ἀφ' οὗ εἶχον συμβαδίσῃ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν μετὰ οικειότητος, οὕτως εἰπεῖν, εὐαρέστου, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἦτο πλέον δυνατόν νὰ συναντηθῶσι καὶ ἐκ δευτέρου.

Καθ' ἕκαστον βῆμα τοῦ ἵππου ἔβλεπε τὴν ἀπόστασιν αὐξανομένην, καὶ ἤδη δὲν διέκρινε πλέον εὐκρινῶς τὴν ἱπταμένην ραδινην σκιαγραφίαν αὐτῆς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κονιορτοῦ, τοῦ ἐγειρομένου ὑπὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου.

Τὸ σύρμα τῆς σιδηρόχρου ἐσθῆτος καὶ ἡ λευκὴ καλύπτρα τοῦ πιλιδίου ἐκυμαίνοντο εἰς τὸν ἀέρα, τὸ λαγωνικὸν ἔτρεχε δι' ἀλμάτων παρκαπλεύρως τοῦ ἵππου.

Αἰφνης ἐν τινι καμπῇ τῆς ὁδοῦ ἐξήφανίσθησαν καὶ ἡ ἀμαζὼν καὶ ὁ κύων, καὶ ἡ ὁδὸς ἔμεινεν ἔρημος.

Ὁ Γεώργιος Καρβαγάν ἐστάθη ἀκίνητος ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἔπειτα δὲ πλήττειν τοὺς χάλικας τῆς ὁδοῦ διὰ τῆς ἐκ σιδηροξύλου ράβδου τοῦ ἐπιθύρισε :

— Κύτταξ' ἐκεῖ ἀλαζονεῖαν ! Καθὼς ἔμαθε τίς εἶμαι, οὐδὲ κατεδέχθη κἄν νὰ μου ρίψῃ ὡς ἐλεημοσύνην ἐν βλέμμα, τὸ ὅποιον μετὰ χαρᾶς θὰ ἔρριπτεν εἰς τὸν τυχόντα ἐπαίτην !... Τί εὐμορφα μοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβω, ὅτι δὲν εἶνε διὰ τὰ δόντια μου ! Αἱ ! τί νὰ γίνῃ ! ἡ τύχη ἔτσι ἠθέλησε, νὰ εἰμεθα ἐχθροὶ ! Κλαίρεφόν καὶ Καρβαγάν, ἐχθροὶ θανάσιμοι ... Τί κρίμα ! Καὶ τί εὐμορφη ὅπου εἶνε, ἡ ἀπιστή !

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ πρὸς ἑξῆς :

Η ΚΑΒΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΝΤΕΛ

διήγημα

τῆς Κυρίας Emma Ferruggia.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'

Ὁ κύριος Λεκὸλ ὑπεκφεύγει.

Γνωρίζετε τὴν ὁδὸν Champ de-l'-Alouette ; Ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης ὅτι δὲν θὰ ἠκούσατέ ποτε νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτῆς, ἂν κατοικεῖτε εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Μαγδαληνῆς. Οἱ πτωχοὶ ὁμῶς ἐργάζονται, οἵτινες κατοικοῦσι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀστεροσκοπείου καὶ τῆς Buttes-aux-Cailles γνωρίζουσι καλῶς ποῦ κεῖται ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ὁδός.

Ἡ ὁδὸς αὕτη δὲν εἶνε νεωστὶ κατασκευασμένη. Ἐχει τὴν ἱστορίαν της, καὶ μάλιστα ἱστορίαν ἀρκούντως ἀπαισίαν, διότι διεπράχθησάν ποτε ἐν αὐτῇ πολλὰ κακουργήματα, κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ παρόντος αἰῶνος ἀπεγύμνουσαν ἔτι τοὺς διαβάτας.

Ἐκτοτε ἠλλαξεν, ὅπως καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς, ὅπερ ἄλλοτε ἐγράφετο Champ de-l'-Alouette, ἤτοι, Ἄσμα τοῦ Κορυδαλοῦ. Ἡ λέξις Champ, ἤτοι ἄγρος, ὑπερίσχυσεν ἐπὶ τῶν δημοτικῶν πλακῶν, ἴσως διότι, μετὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων, οἱ κορυδαλοὶ δὲν κελადοῦσι πλέον παρὰ τὰς ἐπάλλξεις.

Σήμερον ἡ δύσφημος αὕτη ὁδὸς κατοικεῖται ὑπὸ τιμίων οἰκογενειῶν, ἂν οὐχὶ καὶ πλουσίων. Ἐνοῖ τὴν ὁδὸν Γλασιερ μετὰ τὴν Κορβισάρ, δὲν περιέχει ὁμῶς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς. Οἱ ἐκατομμυριοῦχοι δὲν ἐπιδιώκουσιν αὐτήν, κατοικεῖται δ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ βουτρόφους καὶ πλυντριῶν. Ἐγγὺς αὐτῆς ρέει, ἡ μάλιστα ἀκίνηται, ἡ Βιέβρ μετὰ τὰ βρωμερὰ αὐτῆς ὕδατα, οὐχὶ μακρὰν δὲ κεῖται καὶ τὸ οἰκτρὸν τῆς Οὐρσίνης νοσοκομεῖον. Πρὸς ἀντιστάθμισιν ὁμῶς τῶν θλιβερῶν τούτων γειτνιάσεων, ἡ ὁδὸς αὕτη εὐρίσκεται μετὰξὺ δύο εὐρέων καὶ συχνάζομένων βουλεβάρτων, τοῦ βουλεβάρτου τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ βουλεβάρτου Ἀραγῶ.

Πρὸ τίνος καιροῦ, κατὰ τινὰ χειμερινὴν νύκτα, δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐξετέλουν τὴν περιπολίαν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐρημικῶν τούτων μερῶν. Ἡ ὑπηρεσία πρὸς τὰ μέρη ταῦτα εἶνε λίαν ἐπιμοχθος, οἱ δὲ φύλακες, οἵτινες ἐπαγρυπνοῦσιν ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν κατοίκων τοῦ ἸΓ' διαμερίσματος τῶν Παρισίων, κερδίζουν ἐπαξίως τὸν μισθὸν αὐτῶν. Τὰς χειμερινὰς νύκτας περιπλανῶνται εἰς τὰς ἐρήμους, μόλις φωτιζόμενας ὑπὸ τῶν κατὰ μακρὰς ἀποστάσεις τοποθετημένων φανῶν, αἱ δὲ περιπολῖαι αὐτῶν εἰσιν οὐχ ἥττον ἐπιμοχθοὶ κατοπτεύσεις ἐχθρικῶν τόπων.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἐπιπτε χιῶν κατὰ νιφάδας, ἔπνεε δὲ ἄνεμος ψυχρὸς καὶ διαπεραστικός, ὅστις ἐξεδίωκε τὴν χιῶνα ἐκ τοῦ προσώπου τῶν δύο γηραιῶν στρατιωτῶν, οὓς ἡ σειρὰ τῆς ὑπηρεσίας

ὑπεχρέου νὰ περιφέρονται μέχρι τῆς ἡμέρας ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν Γοβελίνων.

Ἦτο ἡ τρίτη ὥρα τῆς πρωίας καὶ αὐτοὶ ἐβαδίζον ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου βραδέως, κανονικῶς, σιωπηλοὶ καὶ ἐγκατεροῦντες, ὡς ἄνθρωποι ἔχοντες συνείδησιν ὅτι ἐκπληροῦσι τὸ καθήκον αὐτῶν, κύπτοντες τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ σφοδρὸν φύσημα τοῦ ἀνέμου, καὶ ἐπανεγείροντες ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ αὐτῶν ἐκ τοῦ ψύχους προσώπου τὰς πτυχὰς τῆς κορδύλης τοῦ ἐπιχιτωνίου των, πάντοτε ὁμῶς ἐνεδρεύοντες μετὰ προσοχῆς, πάντοτε ἔτοιμοι νὰ φονευθῶσιν ἀσήμεως, ὅπως συλλαβῶσιν ἐγκληματίαν τινά.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσι τῆς ὁδοῦ Champ de-l'-Alouette ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ὁδὸν Πασκάλ, διερχόμενοι διὰ τῆς ὁδοῦ Κορβισάρ, ἡ καταιγὶς κατέστη τοσοῦτον σφοδρὰ καὶ ἡ χιῶν ἐπιπτε τοσοῦτον πυκνή, ὥστε ἡ ναγκάσθησαν νὰ καταφύγωσιν ὑπὸ τὸ προστέγειον τῆς θύρας βυρσοδεφείου. Χωρὶς νὰ παραλείψωσι τὸ καθήκον αὐτῶν ἠδύναντο νὰ παραμείνωσιν ἐκεῖ μέχρις οὗ ἡ καταιγὶς ἤθελε κοπάσει, διότι φανὸς ἐφώτιζε τὴν ἐκεῖ σχηματιζομένην τρίοδον, διὰ τῆς διασταυρώσεως τριῶν ἢ τεσσάρων ὁδῶν, οὐδεὶς δὲ διερχόμενος ἐκεῖθεν ἠδύνετο νὰ διαφύγῃ τὴν ἀγρυπνον ἐπισκόπησιν αὐτῶν.

— Τί βρωμερὸς καιρὸς, εἶπεν ὁ γηραιότερος, ἀρχαῖος ὑπάλληλος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Τέτοιον καιρὸν δὲν εἶδα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἔτρεχα μετὰ τὸ ὀγδοηκοστὸν πρῶτον τῶν Ζουάδων εἰς τὰ βουνὰ τῆς Καβυλίας. Καὶ συλλογίζομαι ὅτι ἔχομε ἀκόμη νὰ τριγυρνᾶμε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τέσσαρες ὁλόκληραις ὥραις, χωρὶς νὰ ἴδωμε τούλάχιστον τὴν ἀκρὴ τῆς μύτης ἐνὸς ἀνθρώπου.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Οἱ πολῖται ἐπλάγιασαν, καὶ οἱ κλέπται προτιμοῦν τὴν ἀνάπαυσιν παρὰ νὰ ἐργάζωνται μ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, τῶρα μάλιστα ὅπου δουλεύει καὶ τὸ τσεκουρί...

— Μάλιστα τσεκουρί με πάγον, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος, ὅστις ἀνήκων εἰς τὴν νέαν σχολήν, ἠρέσκετο νὰ εὐφυολογῇ.

Ἦτοιμάζετο ἀναμφιβόλως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς εὐφυολογίας του, ὅτε ὁ ἄρχαιότερος αὐτοῦ σύντροφος τὸν ἐκίνησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κορβισάρ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ βουλεβάρτου Ἀραγῶ, ἠκούετο βηματισμὸς ἀποσθεννύμενος ἐν τῇ χιῶνι, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀρκούντως εὐκρινῆς δι' ἀκοὴν ἐξησκημένην, ὅπως ἡ τῶν δύο ἀστυνομικῶν κλητῆρων. Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, καὶ ἐκ συνηθείας, ἦν ἀπέκτεσαν ἐν τῇ ἐξακρίσει τοῦ ἐπαγγέλματος, συνεσφίχθησαν πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ ἐργοστασίου καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ περιέμενον, ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ, τὴν διάβασιν τοῦ περιφερομένου εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, παρὰ τὴν προκεχωρηκυῖαν ὥραν καὶ τὴν καταιγίδα.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, εἶδον διερχόμενον ἄνθρωπον, ὅστις διηυθύνετο πρὸς τὸ βουλεβάρτον τῆς Ἰταλίας, με κεκυφῆσαν κε-